

Ens ha arribat

Solidaritat intenta netejar la seva imatge

Solidaritat va recordar ahir que condemna la violència i va demanar la dissolució d'ETA. Així intentava contrarestar

la pluja de crítiques contra l'integrant de SI Josep Guia, que divendres havia dit a Prada que ETA havia de continuar.

El conseller Mena i l'estil burleta de Mourinho

El conseller d'Empresa, Francesc Xavier Mena, va afirmar a RAC 1 que no coneixia la diputada d'ICV Laia Ortiz, que

l'havia acusat de fer declaracions racistes. Mena va aclarir després que aquestes paraules s'havien malinterpretat.

Apunts

Lluís Martínez

Memòria

Quan ja estem a punt d'enfilars l'última part de les vacances estivals pagades –hi ha milers de catalans que les tenen perpètuas però sense cobrar–, la gran preocupació de molts és saber quan acabarà aquesta travessia del desert. A mi no m'agrada fer pronòstics, però ja a l'inici d'aquesta etapa negra vaig dir, a qui em volgués escoltar, que no creia que ens en sortís fins ben bé l'any 2014.

La crisi d'ara és tan greu com la que va patir el món industrialitzat a partir del 1973, i tothom la va passar. No m'atreveixo a escriure "superar". Ara, els àugurs més lúgubres avisen que el món posterior a la crisi no serà com el que coneixíem, que res no tornarà a ser com abans.

D'acord, però ells ho diuen com si les coses haguessin d'anar pitjor. I això encara s'ha de demostrar. Per exemple: donen per fet que haver de pagar –o copagar– alguns serveis és un retrocés, quan jo crec que si el procés es fa bé i no es castiga la gent sense recursos pot contribuir a fer-los més racionals. El pitjor enemic d'un servei públic és la barra lliure.

Una cosa diferent és si n'aprendrem, de la *débaclé*. Voldria pensar que sí, però és que a la història de l'economia tenim episodis tant o més desastrosos que l'actual. ¿Durant quant de temps podrem estar tranquils abans que no aparegui un altre ensurt? El gran economista John Kenneth Galbraith opinava que la memòria dels grans desastres financers i especulatius acostuma a caducar als 40 anys com a màxim. Així que ja ho saben: apuntin-s'ho al seu calendari perquè no els agafi desprevinguts.

L'endemà del dissabte

Matthew Tree

Errors. Voldria donar les gràcies als lectors que van corregir certs errors de l'últim article (que anava dels avalots anglesos). És del tot cert que no pas totes les persones matades per la policia britànica amb armes de foc són negres: de les 45 víctimes que hi ha hagut entre 1993 i el 2011 també hi havia un grapat de blancs. (Ja que hi som: al contrari del que assevera un lector, el brasiler De Menezes no hauria comptat com a blanc –de pell– per la policia, que té un codi específic, IC2, per designar les persones de faccions llatines). També se'm va acusar d'ingenuïtat per defensar un suposat multiculturalisme..

mínima precisió. En tot cas, els avalots recents no eren, en absolut, un problema multicultural. La majoria d'origen afrocaribeny que hi va prendre part era culturalment anglesa, un fet admès fins pel grup ultradretà més visible, l'English Defence League, que concentra tot el seu odi, ja criotoracista, en els anglesos musulmans, els quals, per cert, destacaven per la seva absència gairebé total en els avalots; al contrari: de les quatre víctimes mortals, tres eren musulmans (el dimecres dia 10, el pare d'un d'ells va fer una crida a la pau aplaudida –i respectada– arreu del país).

La policia s'emporta un detingut durant els avalots ■ EFE

Malentesos. Doncs no, perquè no sabia definir aquest mot ja abusadíssim amb una

Encerts. Un país on ara hi ha un debat sobre els càstigs donats als amotinats detinguts (que inclouen una ambaixadora

dis de l'atur i de desallotjar les seves famílies –senceres– en cas que aquestes visquin en pisos de protecció oficial (una mesura que no s'aplica ni als pedòfils ni als assassins en sèrie). Aquesta no és pas la manera, afirma molta gent, d'evitar disturbis semblants en el futur. I això que les forces d'ordre públic de vegades són capaces d'encertar-la de ple: per exemple, a les ciutats costaneres –com ara Torquay–, com que el cap de setmana moltes noies s'emborraxon tant que cauen dels seus talons alts, la policia els regala espadnyes planes, de manera que puguin arribar a casa sanes i estalvies. Una solució diguem-ne imaginativa. Tant de bo se'n trobés una altra per als problemes força més greus de criminalitat i classisme hermètic que encara porten cua al país sense estat que és Anglaterra.

Ombres d'agost Rilke i les roses

Imma Merino

Al pis de sota on ara visc algú llegeix els *Quaderns de Malte*, que és com accedir a una vida que va fent-se o a una intimitat palpant feta de vivències, records i desigs, i jo m'he aventurat amb els *Poemes francesos*, que, amb llengua prestada, Rilke va escriure al Valois i que Mariàngela Vilallonga ha traduït al català per estima al poeta i per fer més passadora la nostàlgia dels estius viscuts en aquest cantó suís. Al seu sensible pròleg, a l'edició dels *Poemes francesos* publicada per Edicions de la Ela Geminada, la filòloga explica la relació de Rilke amb el Valois i que, un cop conscient de la gravetat de la seva malaltia, el poeta va

deixar escrit el seu desig de ser enterrat a l'alt cementiri penjat de l'antiga església de Rarogne. Rilke també va donar instruccions sobre la tomba i va deixar l'epitafi: "Rosa, oh, contradicció pura, voluptat / de no ser somni de ningú enmig de tantes / parpelles." Vilallonga apunta que aquests tres versos són com l'abstracció, l'essència, del recull "Les roses", que forma part dels *Poemes francesos* i en els quals percebo allò que va dir-ne Marina Tsvietàieva: "Rainer, et reconec a cada vers, però sones més breument; cada vers és un Rilke abreujat, gairebé un resum." Potser menys pertorbador en francès, hi reconec l'amor per la cosa, com ara les roses, on va veure el símbol d'una perfecció humanament inabasta-

ble. Fa uns dies, passant, vaig veure una sola rosa de color de rosa. Una rosa amb la qual vaig retrobar la bellesa de les roses. Llegint "Les roses", l'he tornada a veure: "Una rosa sola és totes les roses / i aquesta: la irremplaçable, / el perfecte, el lleuger vocable / enquadrat pel text de les coses." I també "Sola, oh abundant flor, / crees el teu propi espai; et mires en un mirall / d'olor." Tan simbòlic, Rilke a la vegada és tan concretament sensible que et fa veure les coses. I també el desig d'una vida delicadament voluptuosa: "Estiu: ser durant uns dies / el contemporani de les roses; / respirar el que flota entorn / de ses ànimes descloses."

ANTHONY GARNER